Dijous 4 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 13,16-20): I després d'haver-los rentat els peus, [Jesús] els digué: «En veritat, en veritat us ho dic: el servidor no és més gran que el seu senyor, ni l'enviat major que el qui l'ha enviat. Si sabeu això, sereu benaurats si ho compliu. No ho dic de tots vosaltres. Jo sé els qui he elegit, però ho dic perquè es compleixi l'Escriptura: El qui menja el meu pa alçarà contra mi el seu taló. Us ho dic ja, abans que succeeixi, a fi que, quan s'esdevingui, cregueu que jo soc. En veritat, en veritat us ho dic: si algú rep aquell que jo envio, a mi em rep; i qui em rep, rep aquell que m'ha enviat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I després d'haver-los rentat els peus...»

Mn. David COMPTE i Verdaguer
(Manlleu, Barcelona, Espanya)

Avui, com aquells films que comencen tot recordant un fet passat, la litúrgia fa memòria d'un gest que pertany al Dijous Sant: Jesús renta els peus als seus deixebles (cf. Jn 13,12). Així, aquest gest —llegit des de la perspectiva de la Pasqua— recobra una vigència perenne. Fixem-nos, tan sols, en tres idees.

En primer lloc, la centralitat de la persona. En la nostra societat sembla que fer sigui el termòmetre de la vàlua d'una persona. Dins d'aquesta dinàmica és fàcil que les persones siguin tractades com a instruments; fàcilment ens utilitzem els uns als altres. Avui, l'Evangeli ens urgeix a transformar aquesta dinàmica en una dinàmica de servei: l'altre mai és un pur instrument. Es tractaria de viure una espiritualitat de comunió, on l'altre —amb expressió de Joan Pau II— esdevé "algú que em pertany" i un "do per a mi", a qui cal "donar espai". Feliçment ho ha copsat la nostra llengua amb l'expressió: "estar pels altres". Estem pels altres? Els escoltem quan ens parlen?

En la societat de la imatge i de la comunicació, això no és un missatge a transmetre, sinó una tasca a complir, a viure cada dia: «sereu benaurats si ho compliu» (Jn 13,17). Potser per això, el Mestre no es limita a una explicació: imprimeix el gest de servei en la memòria d'aquells deixebles, passant immediatament a la memòria de l'Església; una memòria cridada constantment a esdevenir altra vegada gest: en la vida de tantes famílies, de tantes persones.

Finalment, un toc d'alerta: «El qui menja el meu pa alçarà contra mi el seu taló» (Jn 13,18). En l'Eucaristia, Jesús ressuscitat es fa servidor nostre, ens renta els peus. Però no n'hi ha prou amb la presència física. Cal aprendre en l'Eucaristia i treure'n forces per a fer realitat que «havent rebut el do de l'amor, morim al pecat i visquem per a Déu» (Sant Fulgenci de Ruspe).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No hi ha amistat veritable sinó entre aquells que Tu uneixes entre si per mitjà de la caritat» (Sant Agustí)
- «La comunitat evangelitzadora s'endinsa amb obres i gestos en la vida quotidiana dels altres, tocant la carn sofrent del Crist. Els evangelitzadors tenen així "olor d'ovella"» (Francesc)
- «Durant tota la seva vida, Jesús va presentar-se com el nostre model. És "l'home perfecte", que ens invita a ser deixebles seus i a seguir-lo: Amb el seu abaixament, ens dóna un exemple a imitar, amb la seva pregària, ens mou a pregar, amb la seva pobresa ens crida a acceptar lliurement el despullament i les persecucions» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 520)